

СТЮАРТ

Я ЗАВЖДИ ХОТІВ сестру.

Брата не аж так. Я люблю симетрію, і мені завжди здавалося, що поява сестри створить ідеальний чотирикутник — або ж «сімейний квадрат», — де дві сторони сформовані Х-хромосомами, а решта — Y-хромосомами.

Коли я діставав батьків, вони казали: «Стюарте, у нас уже є ідеальна дитина! Як ми можемо зробити щось, краще за тебе?» Було складно сперечатися з їхньою логікою.

А тоді одного дня, коли мені виповнилося десять, я підслухав приватну розмову між ними. Я збирав у своїй кімнаті деньнародженний подарунок — велетенський леґо-зореліт — без інструкцій, бо маю дуже хороше просторове мислення.

Мама й тато були внизу, але я добре чув їхні голоси крізь вентиляцію.

— Леонарде, — почув я мамині слова, — можливо, бажання Стюарта нарешті здійсниться.

Я відклав детальки лего та присунувся ближче до вентиляційної решітки.

— У мене місячних уже два місяці не було. У талії погладшала. Повсякчас почувуюся втомленою...

— Гадаєш, ти вагітна? — почув я татове питання.

— Думаю, так.

Я просто не міг стриматися.

— НАРЕШТІ! — заволав я крізь вентиляцію. — **ЦЕ НАЙКРАЩИЙ ДЕНЬНАРОДЖЕННИЙ ПОДАРУНОК НА СВІТІ!**

Наступного дня мама записалася до лікаря.

Але то не дитина росла всередині неї. То був рак. Він почався в неї з яєчників, а коли його виявили — вже поширився далі.

Вона померла за рік і три місяці.

Зараз мені тринадцять, і я все ще страшенно за нею сумую, бо вона була гідною людиною. Коли мені було сім, ми з татом купили їй на день народження чашку з написом «НАЙКРАЩА МАМА У СВІТІ», і я чесно вірив, що на всій планеті існує тільки одна така чашка і вона була виготовлена спеціально для неї.

Я не люблю багато говорити про той рік, коли вона хворіла. Чи про рік після її смерті. Мій тато також гідний, і він дуже старався, і мені подобається думати, що я теж гідна людина, тож і я старався. Але це було справді складно, бо нам бракувало третини сім'ї.

Ми були як рівносторонній трикутник.

Мама була основою, і на ній тримався вся фігура. Коли ми її втратили, дві інші сторони просто завалилися одна на одну.

Ми дуже, дуже сумували. Моя психотерапевтка — докторка Елізабет Московіч — ще на початку наших сеансів сказала, що якась частинка нас лишатиметься сумною і нам треба навчитися з цим жити. Спершу я вирішив, що вона не дуже хороша

— І? — спитав я.

— Тобі ще є на що сподіватися.

А наприкінці першого тижня після мого повернення до школи вона справді попросила мене про допомогу — вигадати хорошу назву для загонів, бо вона хотіла надрукувати її на футболках. Ми обоє погодилися, що «Захисні загони» звучить надто негативно, як і будь-яке «Антищось».

Тож я запропонував назву, і — дивовижка з дивовиж — Ешлі вона сподобалася.

І тепер вона на всіх футболках:
«УСІ МИ З МОЛЕКУЛ».